

[Wilhelm]

en retssag. Det skriver han jo direkte i sin begrundelse for at tage sagen.

Jeg vil erindre om, at vi i denne sag sidste år modtog en henvendelse fra 18-20 socialdemokratiske borgmestre, der sagde, at deres kommuner ikke kunne leve med den fortolkning, den daværende boligminister nu havde givet af loven, og at de håbede, at man ville få den omstødt. Det er ikke nødvendigt med anden omstødelse, end at vi nu kører igen og til sidst kommer til en afstemning, og da bliver man altså nødt til at bekende kulør.

Fordi den situation er skabt, som desværre har været nødvendiggjort af den tidligere boligminister, vil jeg godt takke for, at dette forslag overhovedet bliver lagt frem. Jeg håber, at det ikke lykkes ved et eller andet krumspring at undgå, at vi kommer til en afstemning. Så er den fortolkning, fru Kirsten Jacobsen ønsker, forhåbentlig da nedgjort, og så er sagen dermed klaret.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil godt prøve at slå fast, hvorfor dette lovforslag overhovedet er fremsat. Det er ikke, sådan som det er blevet sagt eller insinueret fra den socialdemokratiske ordfører, for at genere den socialdemokratiske venstrefløj. Det er det aldeles ikke. Jeg ved godt, at det nok må genere dernede, men det er ikke baggrunden. Det er heller ikke et udtryk for hverken sympati eller antipati over for det almennyttige boligbyggeri. Det er bestemt heller ikke, sådan som det fremgik af ordførertalen fra retsforbundet, et spørgsmål om enten at få flere eller færre ejerboliger. Og det har i hvert fald slet ikke noget at gøre med grundskyld. Det har ene og alene den baggrund, at fremskridtspartiet og det konservative folkeparti finder det uanstændigt, at man har en lov, hvor næsten alle i denne sal kan have hver sin opfattelse af, hvordan den skal fortolkes, og at man oven i købet skal tåle, at der fra folketingets egen ombudsmand kommer en så klar henstilling om at få tydeliggjort loven og klarlagt dette problem. Det er baggrunden for, at fremskridtspartiet og det konservative folkeparti har følt, at det var på sin plads at få det gjort.

Jeg har aldrig nogen sinde personlig været i tvivl om, hvordan paragraffen skulle fortolkes. Jeg har været helt enig i den måde, boligministeriet har fortolket paragraffen på, og

jeg har fulgt debatten, men efter henstillingen fra ombudsmanden fandt selv jeg det nødvendigt, at der skulle ikke være et gran af tvivl nogen steder.

Jeg synes, det er meget beklageligt, at boligministeren vil prøve på at slippe udenom her ved simpelt hen at sige, at nu foretager vi nogle ændringer i støtten til det almennyttige byggeri, og så er det ikke længere nødvendigt, eller også kan man jo klare det ved en domstolsafgørelse. Boligministeren ved lige så godt som jeg, at dette aldrig kan klares ved en domstolsafgørelse – aldrig. For hvem skal anlægge den sag? Der er ingen, der er berettiget til at anlægge den sag. De, der muligvis var berettiget, ville aldrig drømme om at gøre det. Derfor kommer der ikke nogen som helst afgørelse på sagen, før folketinget har vedtaget at ændre teksten, så den er så soleklart forståelig for alle.

Jeg vil godt sige – det kan så være et svar til hr. Wilhelm – at denne gang skal det altså ikke lykkes et socialdemokratiskt-venstre flertal i boligudvalget at sørge for, at forslaget bare bliver syltet og aldrig kommer ned til afstemning. Jeg vil gøre mit til, at boligministeren skal få lov til at stemme imod boligministeriets hidtidige fortolkning, hvis det er det, han vil. Jeg synes nemlig ikke, vi bare kan putte dette her op i et udvalg og så putte hovedet ned under tæppet og sige: det går nok. Det er en uanstændig måde at lovgive på. Det synes jeg boligministeren skulle være den første til at indrømme, eftersom boligministerens egen programerklæring var, at den danske boliglovgivning skulle forenkles og den skulle tydeliggøres. Når der så kommer et forslag, som kun har ét eneste formål, nemlig at tydeliggøre den opfattelse, boligministeren selv har, oven i købet efter en henstilling fra folketingets ombudsmand, så finder jeg det meget, meget, meget beklageligt, at boligministeren bare kravler ned under tæppet og siger: åh ja, men hvis nu vi gør, sådan som vi gerne vil, og hvis vi nu står ved det, vi har sagt, så bliver vores venstrefløj sur, og så kan hr. Wilhelm rende rundt og lave aktioner, og så får han flere stemmer osv. Det er jo den politiske baggrund; man tør simpelt hen ikke stå ved det, man har sagt. Men denne gang, hr. boligminister, skal jeg i hvert fald gøre mit til, at man kommer til at rejse sig op i denne sal og stemme for forslaget.